ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Τεῦχος 162

Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2017

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
π. Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος
Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 162
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

Τό νά διδάσκεις τούς ἄλλους εἶναι τόσο εὔκολο, ὅσο τό νά ρίχνεις πέτρες ἀπό ἕνα καμπαναριό. Τό νά ἐφαρμόζεις ὅμως ὅσα διδάσκεις, αὐτό εἶναι σάν νά ἀνεβάζεις τίς πέτρες ἐκεῖ πάνω. Τόσο διαφέρει ἡ διδασκαλία ἀπό τήν ἐφαρμογή.

Δέν πρέπει, χωρίς ἀνάγκη, νά ἀνοίγεις στόν ἄλλο τήν καρδιά σου. Μέσα σέ χιλιάδες ἴσως βρεῖς μόνο ἕνα, πού θά μπορέσει νά κρατήσει τό μυστικό σου. Ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν τό κρατᾶμε μέσα μας, πῶς μποροῦμε νά ἐλπίζουμε ὅτι θά τό κρατήσουν οἱ ἄλλοι; ❖

Ἁγίου Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καί Παναγία Βρεφοκρατοῦσα, 14ος αἰ.
Μονή Παντοκράτορος Ἁγίου Ὄρους

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

π. Νικολάου Χριστοδούλου

Κάθε φορά πού ἡ ξύλινη ρόδα τοῦ χρόνου γυρίζει τρίζοντας, ὅταν πλέον κοπάσουν οἱ ἀπανωτές εὐχές, τά μεγάλα λόγια, οἱ προγραμματικές δηλώσεις, μόνοι μας στό «ταμιεῖον» μας, ἀξίζει νά βάλουμε τό χέρι στήν καρδιά καί νά κάνουμε τήν αὐτοκριτική μας. Πάντα ὁ νέος χρόνος προσφέρεται γιά αὐτοκριτική, ἀφοῦ ἡ ἐναλλαγή τοῦ χρόνου, μέ τά ἐμφανῆ σημάδια πού ἀφήνει πάνω μας, στό σῶμά μας καί στήν ψυχή μας, φέρνει μία συνειδησιακή κρίση. Στό ἐπίκεντρο κάθε φορά ἡ σχέση μας μέ τό συνάνθρωπό μας, τόν πολύ δικό μας, πού εἴμαστε μαζί του κάτω ἀπό τήν ἴδια στέγη ἤ αὐτόν μέ τόν ὁποῖον μᾶς συνδέουν ἁπλές κοινωνικές συμβάσεις. Πόσο γνήσιος καί ἀληθινός εἶμαι μαζί του; Πῶς ἀντιλαμβάνομαι τήν ἰδιότητα τοῦ χριστιανοῦ καί πῶς τήν προβάλλω ἐξωτερικά; Τήν ἐπιβάλλω ἤ ἀφήνω τόν ἄλλο, τό σύζυγο, τό παιδί, τό συνάδελφο, νά «ὑποψιαστεῖ» καί νά ἀναζητήσει ὁ ἴδιος τήν ἀλήθεια, ὥστε τελικά ἡ πίστη νά εἶναι προσωπικό του κατόρθωμα –καί τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ δῶρο, βεβαίως- καί ὄχι κάτι δεδομένο ἔξωθεν;

Λέγεται ὅτι ὁ πραγματικός χριστιανός δέν μιλᾶ γιά τήν ἀγάπη, εἶναι ἀγάπη. Καί, «ὅ,τι ἀγαπῶ γεννιέται ἀδιάκοπα. Ὅ,τι ἀγαπῶ βρίσκεται στήν ἀρχή του πάντα», γράφει ὁ

Ὀδυσσέας Ἐλύτης. Κάποτε τά πολλά καί ὡραῖα λόγια πού νομίζουμε ὅτι λέμε εἶναι μία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια δικῆς μας αὐτοεπιβεβαίωσης. Ἀκόμη καί σέ μία συζήτηση ἤ διαφωνία δέν πρέπει νά προσπαθοῦμε κἄν νά πείσουμε τούς ἄλλους. Ἀπό σεβασμό, μήπως πληγώσουμε τήν ἐλευθερία τους. Ὁ ρόλος μας μέσα στόν κόσμο, ἰδίως σήμερα, στόν 21ο αἰώνα, φρονῶ πώς εἶναι ἁπλά καί ταπεινά νά ζοῦμε ἐσωτερικά τήν πίστη μας καί, ἄν τή ζοῦμε αὐθεντικά, τό ἄρωμά της θά γίνει αἰσθητό! Πολλές φορές, στό σπίτι μας, στίς συναναστροφές μας, θά προτιμήσουμε νά μή μιλήσουμε, ἀφήνοντας τόν ἀδελφό μας νά κάνει τό ἀπαντητικό βῆμα. Τό πρῶτο βῆμα, τό κλητικό, ἤδη πρέπει νά ἔχει γίνει ἀπό ἐμᾶς μέ τήν ἴδιά μας τήν παρουσία. Δέν μπλεκόμαστε σέ «ἔριδες καί μάχες νομικές», καλλιεργώντας μέσα μας τήν ψευδαίσθηση ὅτι προασπίζουμε τήν ἀλήθεια. Ὁ Θεός, νομίζω, περιμένει ἀπό μᾶς ἄλλου εἴδους μαρτυρία, μαρτυρία βιωτῆς, γιατί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό δικηγόρους. Ἄν ἡ παρουσία μας δέν εἶναι ἀπό μόνη της μία πρόκληση, τότε τά λόγιά μας δέν ἔχουν καμιά χρησιμότητα. Εἶναι χωρίς ἀντίκρυσμα!

«Τό χάσμα εὐρύνεται», γράφει ὁ Χρῆστος Μαλεβίτσης, «ὅσο οἱ ἄνθρωποι περιορίζουν τήν πνευματικότητά τους σέ συνθηματοποιημένα, δηλαδή τέλεια ἐξωτερικευμένα καί πηγμένα λεξιλόγια. Ἔτσι, συνθηματικό ἔχει καταντήσει καί τό θρησκευτικό λεξιλόγιο... Πράγματι, οἱ κίνδυνοι ἐνεδρεύουν ἀπό παντοῦ: καί ἀπό τό αὐστηρά δογματισμένο λεξιλόγιο καί ἀπό τήν ἐλευθεριάζουσα ἀδογμάτιστη γλώσσα».

Ὡς χριστιανοί ὀφείλουμε νά ἀνακαλύψουμε τήν ἄλλη διάσταση τῆς φιλανθρωπίας. Νά μήν εἴμαστε οὔτε αὐστηρά δογματικοί οὔτε ἀδογμάτιστα φιλελεύθεροι. Ὁ λόγος μας νά μή χαρακτηρίζεται ἀπό περιφρόνηση ἤ ἀπόρριψη πρός τούς συνανθρώπους μας. Οὔτε πάλι, ὡς ἱεραπόστολοι δυτικῶν ταγμάτων, νά βομβαρδίζουμε τούς ἀδελφούς μας μέ κηρύγματα καί «συμβουλές», νά τούς δεσμεύουμε ἀσφυκτικά, νά θέλουμε νά τούς βάλουμε στά δικά μας παπούτσια.

«Ἄς ἀντιπαρέλθωμεν ἐκείνους», γράφει ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἔσσεξ, «οἵτινες λόγῳ ἀνεπαρκοῦς συνέσεως ἀποβαίνουν ὑπέρθερμοι ὀπαδοί τῶν ἐξωτερικῶν σχημάτων, παραθεωροῦντες κατά συνέπειαν τήν ἐν αὐτοῖς πνευματικήν οὐσίαν». Τά ἐξωτερικά σχήματα, σύμφωνα μέ τόν Γέροντα Σωφρόνιο, πρέπει νά κρύβουν πνευματική οὐσία. Χωρίς αὐτήν, τότε καταντοῦν ὑποκρισία. Σέ αὐτή τήν πνευματική οὐσία πρέπει νά στοχεύουμε. Ἄν τό πετύχουμε, τότε καί ἡ παρουσία μας ἀνάμεσα στούς συνανθρώπους μας θά εἶναι σάν τό ἁλάτι. ❖

ΣΙΩΠΗ - ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ - ΠΑΘΟΚΤΟΝΙΑ

Μωϋσέως Μοναχοῦ Ἁγιορείτη

- Ὅσο ἡ ἡσυχία ἡ ἐξωτερική γίνεται ἐσωτερική ἀρχίζεις ν᾽ ἀγαπᾶς τή σιωπή, νά μετρᾶς τά λόγια σου, νά μένεις στά καίρια, τά κύρια, τά σπουδαῖα, τ᾽ ἀπαραίτητα. Οἱ ἅγιοι ἀγάπησαν ἐγκάρδια καί ὁλόψυχα τόν Θεό καί ἄφησαν νά τούς μιλήσει ὁ Θεός, ὅπως καί ὅποτε θέλει. Ἦταν ἕτοιμοι ν᾽ ἀκούσουν ὁτιδήποτε. Δέν εἶπαν τοῦ Θεοῦ αὐτά πού ἤθελαν ν᾽ ἀκούσουν. Εἶναι ἕνα ὡραῖο καί βαθύ μυστήριο ἡ σιωπή τοῦ Θεοῦ.
- Ἡ μεγαλύτερη καί καλύτερη γνώση εἶναι νά γνωρίσεις τόν πραγματικό ἑαυτό σου. Αὐτόν πού συχνά σοῦ ξεφεύγει σάν χέλι μέσα ἀπό τά χέρια σου. Ἡ αὐτογνωσία εἶναι ἕνα ἀπό τά πρῶτα σκαλοπάτια τῆς πνευματικῆς ἀνόδου. Τό ν᾽ ἀσχολεῖσαι συνεχῶς μέ τούς ἄλλους εἶναι ἕνα ἄσκοπο καί μάταιο σεριάνι. Τό αὐστηρό κοίταγμα τοῦ ἑαυτοῦ μας δέν εἶναι ἐγωιστικό καθόλου. Ἄν δέν βοηθήσει κανείς τόν ἑαυτό του εἶναι ἀδύνατο νά βοηθήσει τούς ἄλλους. Ἡ περιττή ἑτεροπαρατήρηση κουράζει, ταλαιπωρεῖ καί καθυστερεῖ.
- Οἱ ἀρετές δέν εἶναι παράσημα κατορθωμάτων, ἐπίδειξη διάσημων πρός ἐπικρότηση, ἀλλά καρπός μακροῦ, συνεχοῦς, ταπεινοῦ, ὑπομονετικοῦ καί ἐπίμονου ἀγῶνος πρός παθοκτονία. Ἡ τελειότητα δέν ἔχει τέλος. Στήν Ὀρθοδοξία δέν ὑπάρχουν νιρβάνα πρός ἐπανάπαυση, ραστώνη κι ἐφησυχασμός. Ὁ καλῆς ἀγωνίας ἀγώνας εἶναι ἰσόβιος. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ βεβαίως ἐμψυχώνει, ἐνισχύει καί ἀναπαύει τούς καλοπροαίρετους ἀγωνιστές. ❖

- Τό μάτι δέν εἶναι μόνο ὄργανο πού δέχεται τίς ἀκτίνες τοῦ φωτός καί τίς μεταβιβάζει παραπέρα, ἀλλά καί ὄργανο τῆς κοινωνικῆς συνεννόησης. Ὁ τρόπος πού βλέπει ἕνα πρόσωπο τόν ἄλλο, ἀποκαλύπτει τό μέτρο τῆς κλίσης του νά συνδεθεῖ μαζί του.
- Εἶναι χαμένος ἐκεῖνος πού ἔχει χάσει τήν ἐπαφή μέ τούς συνανθρώπους του.

Ἄλφρεντ Ἄντλερ

Θεέ μου, Σύ πού γνωρίζεις τό καθετί
καί πού ἡ ἀγάπη Σου
ξεπερνάει τά ἀνθρώπινα μέτρα,
πάρε τή ζωή μου στά χέρια Σου,
κάνε αὐτό πού ἐγώ θά ἤθελα
τόσο πολύ νά κάνω ἀλλά δέν μπορῶ

Μητροπολίτη Antony Bloom

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος Νικολάου

Ἕνα ἀπό τά πλέον σοβαρά προβλήματα τά ὁποῖα ἔχει νά ἀντιμετωπίσει ἡ κοινωνία κάθε ἐποχῆς εἶναι καί αὐτό τῆς φτώχειας. Ἄν καί ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει προοδέψει στούς περισσότερους τομεῖς καί καυχᾶται γιά τά ἐπιτεύγματά της, ἐν τούτοις δέν μπόρεσε νά μειώσει καί νά ἐλέγξει αὐτό τό πρόβλημα. Καί αὐτό γιατί εἴτε δέν εἴδαμε τά πραγματικά αἴτια πού ὁδηγοῦν σ᾽ αὐτή εἴτε γιατί ἡ ἀντιμετώπιση εἶναι περιστασιακή χωρίς σωστό προγραμματισμό.

Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἀναφορικά μέ τά ὑλικά ἀγαθά εἶναι ὅτι αὐτά δημιουργήθηκαν ἀπό τόν Θεό γιά σωστή χρήση καί γιά τήν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ θέση αὐτή δέν συνεπάγεται σέ καμία περίπτωση εὐνοϊκή ἀντιμετώπιση τοῦ πλούτου ἤ ἀποδοχή τῆς συγκέντρωσης ὑλικῶν ἀγαθῶν πού συνδέεται συνήθως μέ τήν ἀδικία καί τήν πλεονεξία καί στό τέλος ἀντί χρήση νά γίνεται κατάχρηση καί παράχρησή τους.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πέρασε τήν ἐπίγεια ζωή του φτωχικά καί ἀπέριττα, χωρίς νά ἔχει "ποῦ τήν κεφαλήν κλίνει». Ἀνάλογο τρόπο ζωῆς ὑπέδειξε καί στούς

μαθητές του καί σέ ὅσους θά τόν ἀκολουθήσουν. Ὁ Χριστός, ἀκόμη, καμιά ἄλλη κακία δέν κατέκρινε τόσο αὐστηρά ὅσο τήν ἀγάπη καί προσκόλληση στόν πλοῦτο. Ἡ κατάκριση αὐτή ἀποβλέπει τόσο στήν καταπολέμηση τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καί τήν ἀποκατάσταση τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης ὅσο κυρίως στήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ὑποδούλωσή του στήν ὕλη καί τόν πλοῦτο.

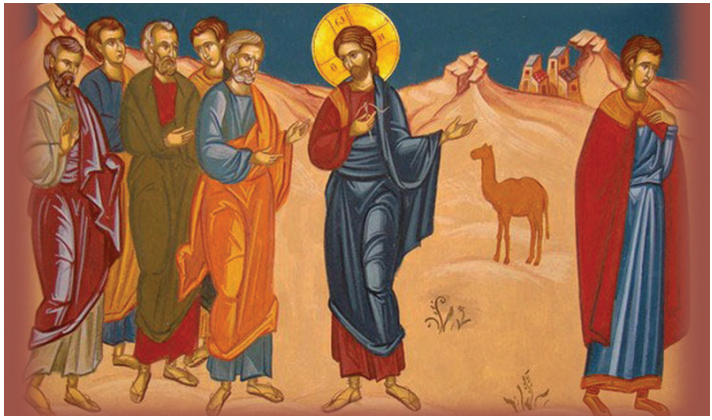

Κατά τόν Ἅγιο Συμεών τόν νέο Θεολόγο ὅλα τά πράγματα τοῦ κόσμου εἶναι κοινά γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους ὅπως ἀκριβῶς τό φῶς καί ὁ ἀέρας πού ἀναπνέουμε. Ὅλα ἔχουν γίνει γιά νά τά ἀπολαμβάνουμε καί νά τά χρησιμοποιοῦν ὅλοι χωρίς νά τά ἐξουσιάζει κανείς. Ἡ ἰδιοκτησία εἶναι φαινόμενο πού δημιουργήθηκε ἀπό τήν πλεονεξία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά καί ὁ Μέγας Βασίλειος ὁ ὁποῖος ἵδρυσε τήν περίφημη Βασιλειάδα μέ τά γηροκομεῖα, τά πτωχοκομεῖα, ὀρφανοτροφεῖα κ.ἄ., προκειμένου νά θεραπεύσει τόν πόνο, τήν φτώχεια καί τήν ποικίλη δυσκολία τῶν ἀνθρώπων, στό ἐρώτημα ποιόν ἀδικῶ κατέχοντας τά δικά μου ἀπαντάει: «Ποιά εἶναι τά δικά σου; Ἀπό ποῦ τά πῆρες καί

τά διατηρεῖς στή ζωή σου;». Ὁ πλούσιος μοιάζει μέ αὐτόν πού μπαίνει στό θέατρο καί ἐμποδίζει τήν εἴσοδο τῶν ἄλλων θεωρώντας ἀποκλειστικά δικό του αὐτό πού προσφέρεται σέ ὅλους.

Παρατηρεῖ ἀκόμη ὁ μεγάλος ὄντως αὐτός Ἱεράρχης ὅτι ὁ πλούσιος δέν διαφέρει οὐσιαστικά ἀπό τόν πλεονέκτη ἤ ἀκόμα καί ἀπό τόν κλέφτη, διευκρινίζοντας: Ποιός εἶναι ὁ πλεονέκτης; Αὐτός πού δέν ἀρκεῖται εἰς τήν αὐτάρκεια. Ποιός δέ εἶναι ὁ ἅρπαγας; Αὐτός πού ἀφαιρεῖ αὐτά τά ἴδια πού ἐδέχθη πρός διαχείρισιν. Ἐάν αὐτός πού ἀπογυμνώνει τόν ντυμένο θά ὀνομασθεῖ λωποδύτης, ἐκεῖνος πού δέν ἐνδύει τόν γυμνόν, ἐνῶ μπορεῖ νά τό κάνει, ἀξίζει νά ὀνομασθεῖ διαφορετικά; Καί συνεχίζει ὁ Μέγας Βασίλειος:

Τό ψωμί πού κρατᾶς ἐσύ εἶναι αὐτοῦ πού πεινᾶ. Τό ἔνδυμα πού φυλάσσεις στίς ἱματιοθῆκες σου εἶναι αὐτοῦ πού γυμνητεύει. Τά παπούτσια πού σαπίζουν σέ σένα εἶναι τοῦ ξυπόλυτου. Τό ἀργύριον πού ἔχεις παραχωμένον εἶναι αὐτοῦ πού τό χρειάζεται. Λοιπόν τόσους ἀδικεῖς, ὅσους μποροῦσες νά εὐεργετήσεις!

Στό μεγάλο ὄντως πρόβλημα τῆς φτώχειας ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης καί τήν πνευματική θυγατέρα της, τήν ἐλεημοσύνη ὡς τρόπον ἀντιμετώπισης καί θεραπείας της. Ὅταν ὁ Χριστός μιλᾶ γιά τήν κρίση τῶν ἀνθρώπων κατά τήν ἔσχατη ἡμέρα προβάλλει ὡς κριτήριο τήν ἔμπρακτη ἀγάπη, δηλαδή ἐάν ἐλεήσαμε καί βοηθήσαμε τόν ἐνδεῆ καί πάσχοντα ἀδελφό μας. Καί τό πιό σημαντικό εἶναι ὅτι ὁ Κύριος θεωρεῖ ὅτι αὐτά πού προσφέρουμε στό συνάνθρωπό μας, τόν ἀδελφό μας, εἶναι ὡσάν νά τά προσφέρουμε στόν ἴδιον. Ὅπως λέει καί στήν Παλαιά Διαθήκη «ἐλεεῖς πτωχῷ δανείζεις Θεῷ», ὁ ὁποῖος θά σοῦ τά ἀνταποδώσει ἑκατονταπλάσια. ❖

Τὸ ἀνέσπερο φῶς

Τίτο Κολιάντερ

Οἱ ἅγιοι μιλοῦν γιά κάτι πού ὀνομάζεται «ἀνέσπερον φῶς». Εἶναι τό φῶς πού δέν τό βλέπει κανείς μέ τά μάτια τοῦ σώματος, ἀλλά μέ τά μάτια τῆς καρδιᾶς. Ποτέ δέν παύει νά λάμπει μέσα στήν καθαρότητα καί τή διαύγεια τῆς ψυχῆς. Ἀδιάλειπτη ἰδιότητά του εἶναι νά καθαρίζει τόν πιστό πού προσπαθεῖ νά καθαρίζει τόν ἑαυτό του. Εἶναι τό αἰώνιο φῶς πού δέν παύει ποτέ νά φωτίζει καί πού ἀγκαλιάζει καί διαπερνάει τό κέλυφος τῆς ὕλης καί τοῦ χρόνου. Τό φῶς ὅμως αὐτό δέν δίνεται ἔτσι αὐτόματα στόν καθένα, λένε οἱ ἅγιοι. Δίνεται μόνο σ' αὐτούς πού παραδίνουν τήν καρδιά τους στήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, καθώς διαλέγουν καί βαδίζουν μέ συνέπεια «τήν στενήν καί τεθλιμμένην ὁδόν».

Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΗΤΟΥ

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

Ὅσοι ἔχουν τήν ἄνεση καί τήν ἱκανότητα νά παρατηροῦν τό γύρω τους κόσμο, διαπιστώνουν τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης, τῆς πληροφορίας, τῆς ἐπικοινωνίας. Ἡ ταχύτητα, σ' ὅλα τά ἐπίπεδα, χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας.

Ὡστόσο εἶναι ἐμφανής ἡ σύγχυση, ἡ ἀπουσία τοῦ αὐτονόητου. Φαίνεται πώς μία ἄλλη λογική κυριαρχεῖ γύρω μας, προσπαθώντας νά μᾶς πείσει γιά τήν ὀρθότητά της. Κι ἄν οἱ χριστιανοί ἦταν ὄντως τό φῶς καί τό ἅλας τοῦ κόσμου, τότε θά ὑπῆρχε ἐλπίδα. Ἀλλά τώρα ζοῦμε τή σύγχυση καί τήν ἀπουσία τοῦ αὐτονόητου καί στούς ἐκκλησιαστικούς χώρους.

Δέν εἶναι αὐτονόητο ὅτι ὅσοι πιστεύουν στό Χριστό καί τό Εὐαγγέλιό Του:

- Ἀγαποῦν τό Θεό πάνω ἀπ' ὅλα, ἀκόμη καί πάνω ἀπό τούς γονεῖς, συζύγους, παιδιά, πρόσωπα ἀγαπημένα.
- Μετανοοῦν εἰλικρινά καί θέλουν νά ζήσουν στή ζωή τους τή ζωή τοῦ Χριστοῦ μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν Του κι ὄχι γιά νά νιώθουν ὡραῖα.
- Ἐκκλησιάζονται γιά νά ἐκφράσουν ὅτι ἀποτελοῦν τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί γι' αὐτό γνωρίζονται μεταξύ τους καί ἀγαπιοῦνται.
- Συνεχίζουν τή σχέση μεταξύ τους καί μετά τή Λειτουργία στήν καθημερινότητα.
- Δέν ἀπελπίζονται στίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς τους ἀλλά βλέπουν τό σχέδιο τοῦ οὐράνιου Πατέρα γι' αὐτούς ὡς ἀγάπη.
- Ἐξαρτοῦν τήν εἰρήνη τῆς καρδίας τους ἀπό τήν οὐσιαστική σχέση τους μέ τό Θεό καί τούς ἀνθρώπους κι ὄχι ἀπό «με-

θόδους ψυχικῆς ἠρεμίας».

- Προσεύχονται καθημερινά ὡς ἐπιθυμία σχέσης μέ τό Χριστό κι ὄχι μόνο ὅταν ἔχουν πρόβλημα.
- Συμφιλιώνονται μέ ὅσους ἔχουν συγκρουστεῖ καί ζητοῦν συγγνώμη, ἀκόμα κι ὅταν ἀδικοῦνται.
- Ἐνδιαφέρονται γιά τά κοινά καί τούς ἀνθρώπους κι ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό τους καί τούς δικούς τους.
- Προσεύχονται γιά τόν κόσμο, συμμετέχοντας στόν πόνο καί τήν πορεία του.
- Ἔχουν πνεῦμα ὑπακοῆς, ταπείνωσης, πραότητας.
- Συνειδητοποιοῦν τί σημαίνει νά εἶσαι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, παιδί τοῦ Θεοῦ, ἀληθινός Χριστιανός.
- Γνωρίζουν τήν Ἀλήθεια πού ἐλευθερώνει καί τήν Ἀγάπη πού ζωογονεῖ.
- Εἶναι ἕτοιμοι νά θυσιάσουν γιά τό Χριστό καί τούς ἀδελφούς Του κόπο, χρόνο, ὑλικά ἀγαθά, ἀκόμη καί τόν ἑαυτό τους.
- Γνωρίζουν, τέλος, ὅτι τόν τελευταῖο λόγο στή ζωή τους δέν τόν ἔχει ὁ μέσα μας θάνατος, ἡ κρυπτόμενη στήν ὕπαρξή μας ἁμαρτία οὔτε, βέβαια, οἱ κακοί ἄνθρωποι, ἀλλά ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος - νικητής τοῦ θανάτου.

Ἀλήθεια, δέν θά πρέπει ἐπιτέλους ν᾽ ἀρχίσουμε νά ζοῦμε χριστιανικά; Δέν εἶναι ἄδικο γιά τόν ἑαυτό μας νά περνοῦν τά χρόνια τῆς ζωῆς μας ἀνυποψίαστα γιά τήν ὀμορφιά καί τή χαρά τῆς αἰώνιας Ζωῆς πού ἀρχίζει ἀπό τώρα;

Βέβαια, ἡ ἀλλαγή δέν ἔρχεται μέ διανοητικούς συλλογισμούς, ἀλλά μέ τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν καρδία πού θέλει καί προβληματίζεται καί ἀναζητᾶ.

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Ἱερομονάχου Ἀθανασίου Σιμωνοπετρίτου

Ὁ ὅσιος Σεραφείμ γεννήθηκε στίς 19 Ἰουλίου τοῦ 1759 στήν πόλη Κούρκ. Ὅταν ὁ Χριστός ὁδήγησε τά βήματά του στό μοναστήρι τοῦ Σάρωφ, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη δόκιμος, ἀρρώστησε βαριά ἀπό ὑδρωπικία· ὅμως θεραπεύθηκε θαυματουργικά μέ ἐπίσκεψη τῆς Θεοτόκου. Στή μοναχική του κουρά (1786) ὀνομάστηκε Σεραφείμ, προηγουμένως εἶχε τό ὄνομα Πρόχορος. Τό ἴδιο ἔτος χειροτονήθηκε διάκονος καί σέ ἡλικία 34 ἐτῶν, ἱερέας. Ὅταν λειτουργοῦσε, πετοῦσε στά οὐράνια καί πολλές φορές ἀξιωνόταν νά βλέπει θαυμαστά ὁράματα καί ν᾽ ἀκούει ἀγγελικές μελῳδίες. Τό 1794 ἔλαβε ἄδεια ἀπό τή μονή ν᾽ ἀφοσιωθεῖ στήν ἄσκηση καί στήν ἔντονη προσευχή. Γιά δεκαέξι χρόνια, βαθιά μέσα στό δάσος, ἀγωνιζόταν ν᾽ ἀνεβαίνει τήν κλίμακα πού ὁδηγεῖ στόν οὐρανό. Τότε ἔκανε καί τή γνωστή ἄσκηση· πάνω σέ μιά μεγάλη πέτρα, ξαγρύπνησε προσευχόμενος ἐπί χίλιες νύχτες.

Εὐλαβεῖτο ἀφάνταστα τή Θεοτόκο. Συχνά ἔλεγε: «Ἡ Παναγία εἶναι ἡ χαρά, ἡ μεγαλύτερη ἀπ᾽ ὅλες τίς χαρές». Στό διάστημα πού ἀσκήτευε στήν ἔρημο, δέχθηκε ἐπίθεση ληστῶν, πού τόν τραυμάτισαν βαριά· θεραπεύθηκε καί πάλι θαυματουργικά ἀπό τή Θεοτόκο. Τό 1810 ἐπέστρεψε ἀπό τήν ἔρημο στή Μονή

τοῦ Σάρωφ καί ἔμεινε ἔγκλειστος στό κελλί του, ἀσκούμενος στή σιωπή. Στήν ἀρχή ἀπέφευγε τόν κόσμο. Ἀργότερα ὅμως, τό 1815, σέ ἡλικία 56 ἐτῶν, ἄνοιξε τό κελλί του καί δεχόταν κάθε ἐπισκέπτη. Εἶχε ἀποκτήσει πιά φήμη ἁγίου καί ὁ κόσμος ἔτρεχε κοντά του νά ξεδιψάσει. Σέ ἡλικία 66 ἐτῶν, κατόπιν ὁράματος καί προσταγῆς τῆς Θεοτόκου, ἀφιερώθηκε ὁλοκληρωτικά στή διακονία τοῦ πλησίον καί ἄρχισε στό ἑξῆς τό ἔργο τοῦ «στάρετς», τοῦ πνευματικοῦ καθοδηγητοῦ. Χαιρετοῦσε τούς ἐπισκέπτες του μέ τά λόγια: «Χαρά μου, Χριστός ἀνέστη!». Προέβλεπε τά μέλλοντα. Θεράπευε μέ τήν προσευχή του πλῆθος ἀρρώστων. Μέσα στό δάσος, εἶχε φιλίες μέ τά ἄγρια πουλιά καί ζῷα, καί μάλιστα μέ μιά πελώρια ἀρκούδα, πού κάθε μέρα ἐρχόταν νά φιλευθεῖ ἀπό τό χέρι του!

Στίς 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1833 βρέθηκε νεκρός, γονατισμένος, μέ τά μάτια προσηλωμένα στήν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Τήν προηγούμενη μέρα εἶχε κοινωνήσει τῶν ἀχράντων μυστηρίων καί εἶχε ἀποχαιρετήσει τούς πατέρες τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἅγιος ἀνακηρύχθηκε ἐπίσημα τό 1903. Στίς 2 Ἰανουαρίου ἑορτάζεται ἡ κοίμησή του καί στίς 19 Ἰουλίου, ἡ ἀνακομιδή τοῦ ἁγίου λειψάνου του.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Θεοδόση Νικολάου

Αὐτο πού ἀρχίζει σέ κάποια στιγμή
Κάποια στιγμή θά τελειώσει.
Μά ὅσο ὑπάρχει ὁ κόσμος αὐτός
Κάθε πράγμα πού τελειώνει
Γίνεται ὁ σπόρος πού λαχταρᾶ
μιάν ἄλλη ζωή.
Πολιτεῖες χάνονται,
καί πολιτεῖες ἔρχονται
καί πάλι στή ζωή,
Οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν
καί οἱ ἄνθρωποι πολλαπλασιάζονται,
Καί ὁ ἀναδασμός τῆς γῆς δέν ἔχει τέλος.

Γι᾽ αὐτό καί ὅσο ὑπάρχει ὁ κόσμος αὐτός,
Καί δέν φαίνεται στόν ὁρίζοντα ὁ καπνός
πού θά καλύψει τήν ὁμορφιά του,
Ὅσο ὁ οὐρανός εἶναι ἀκόμα ἀνοιχτός
Ἀξίζει καί τό Σπίτι αὐτό νά στέκει
Καί εἶναι δίκαιο νά ὑπάρχει
Ὡς ἡ μόνη καταφυγή τῶν ἐνοίκων του.